

DE BLAAUWE GROT VAN CAPRI.

Capri, het oude Capreae, een van de bekoorlijkste eilanden van de Middellandsche Zee, ligt aan den ingang van de golf van Napels, tegenover het voorgebergte van Massa en Campanella. Ofschoon van slechts geringen omvang, naauwelijks eene oppervlakte van ééne vierkante mijl, bevat het binnen zijne kleine ruimte, behalve vele historisch gedenkwaardige punten, eene menigte natuurschoonheden, die het oog bekoren en de belangstelling niet alleen der reizigers, maar ook der natuuronderzoekers dubbel waardig zijn.

Aan de westkust van Capri, niet verre van de landingsplaats, bevindt zich eene grot met een naauwen ingang aan de oppervlakte der zee. Wanneer men bij stil weder met eene boot door deze opening naar binnen gaat, bevindt men zich in eene ruime holte onder een hoog gewelf. Maar naauwelijks is het oog eenigzins aan de halfdonkere schemering gewend, of men ziet het water, waarop men drijft, zich zelven en alle voorwerpen, die zich aan het oog voordoen, zacht blaauw gekleurd. Het is alsof men zich in een geheimzinnig tooverpaleis ziet verplaatst.

Van dit opmerkelijk verschijnsel geeft KARL VOGT in zijne „Reisebriefen aus Italiën” (*Kölnische Zeitung*, 14 November 1865) eene beschrijving en verklaring, die wij belangrijk genoeg achten hier mede te deelen: „Het is een heerlijk schouwspel”, zegt hij, „dat men in het binnenste van deze grot geniet. De rotswanden en het gewelf der grot zijn wel niet zoo blaauw, als ze dikwijls beschreven zijn, maar vertoonen slechts een zachten weerglans, die niet in staat is de oorspronkelijke graauwe kleur der rots te bedekken; maar het blaauw, 't welk uit het water afstraalt, is werkelijk van eene hemelsche schoonheid en zuiverheid en valt dan wel het meest in 't oog, als men den rug naar den ingang toekeert en, met het aangezicht naar den grond der grot gewend, in het water ziet. Een tooverachtigen indruk maken ook de visschen, die er in zwemmen en die in de nabijheid van de oppervlakte met een helde-

ron zilverglans schitteren, terwijl ze op eenige voeten diepte volkomen zwart schijnen.

„Het merkwaardigste schouwspel vertoont zich als de gids zich aanbiedt; natuurlijk voor eene extra-fooi, in het water te springen en rond te zwemmen. De kerel zelf is bruin als een beer. Alle in het water gedompelde deelen schijnen helder zilverwit met eene licht blaauwachtige tint. Het geheele ligchaam straalt als dat van een seraf, als de man zich in eene regtstandige houding stelt en water treedt. De zijde des ligchaams, die van den ingang is afgekeerd, ziet er donkerbruin uit. Zwemt hij horizontaal, dan vertoont zich dit zilverlicht ook slechts op die deelen, welke naar den ingang der grot zijn toegekeerd. Maar niet alleen het menschelijke ligchaam, ook roeiriemen en stokken vertoonen hetzelfde verschijnsel, hetzelfde blaauwachtige zilverlicht op alle vlakten, die zoo naar den ingang zijn toegekeerd, dat de daar gebrokene lichtstraal ons oog treft.

„Men heeft over deze blaauwe grot veel poësie en ook veel onzin te voorschijn gebragt. FÖRSTER zegt nog: „Geen daglicht verlicht onmiddellijk het met druipsteen bedekte binnenste, maar het straalt in een tooverachtigen hemelsblaauwen weerschijn, welks oorzaken nog niet naauwkeurig bekend zijn.” De verklaring is echter even zoo gemakkelijk, als het verschijnsel schoon is. Voor alle dingen moet men opmerken, dat het geheel onwaar is, dat geen daglicht in de grot zou dringen. De opening is immers groot genoeg om eene vier voeten breede boot door te laten, zoodat het licht derhalve zoowel regtstreeks door de opening als teruggekaatst van de oppervlakte des waters in de grot binnendringt. Dit doet echter niets ter zake, maar schaaft veelmeer het lichteffect, omdat het verblindt, zoodra men zich met het gezigt naar den ingang keert en ik ben overtuigd, dat de grot wel is waar iets donkerder, maar nog veel volkomener blaauw zoude zijn, wanneer men bij den ingang een dekkleed aanbragt, dat na de intrede des bezoekers tot op het water werd nedergelaten, om elken regtstreekschen lichtstraal buiten te houden.

„De blaauwe kleur ontstaat door de lichtstralen, die in het water gebroken worden en door het water in het bijna donkere hol geraken. Het witte daglicht (de zon beschijnt de opening van de grot niet regtstreeks) gaat door het blaauwe water; wij zien het dus als door een blaauw glas. De intensiteit dezer blaauwe kleur in de grot wordt

echter daardoor gewijzigd, dat deze geene gewone grot, maar een boven gesloten diepe kloof is, die in het binnenste gedeelte nog eene diepte van 70 voeten heeft. Had deze blaauwe grot deze diepte niet, maar even als andere dergelijke grotten een vlakken bodem, dan zou de kleur van deze geringe waterlaag niet genoegzaam zijn om door ons oog te worden waargenomen. Had zij eene grootere opening, dan zoude het regtstreeks inkomende witte daglicht de blaauwe kleur vernietigen. Maar nu dringt het witte licht, dat in het water gebroken wordt, door eene blaauwe, 70 voet magtige middenstof in eene bijna donkere ruimte en moet noodwendig de uitwerking hebben, die het nu heeft. De natuurkundige verklaring van het feit is daarom niet moeijelijk als men maar in aanmerking wil nemen, dat, zooals BUNSEN bewezen heeft, het water blaauw is en dat wij deze blaauwe kleur telkenmaal zien moeten, zoodra witte lichtstralen door eene aanzienlijke laag water doorgaan."

Het water is derhalve het blaauw gekleurde glas, waardoor alle voorwerpen in deze bijna geheel afgeslotene ruimte zich in een blaauwachtigen zilverglans voordoen.

Uit dr. A. PETERMANN'S *Mittheilungen über wichtige neue Erforschungen auf dem Gesamtgebiete der Geographie*, 1866, I, S. 41.

Dr. A. T. REITSMA..